

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Tdo/45/2019
Identifikačné číslo spisu: 3117010339
Dátum vydania rozhodnutia: 29.04.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Šimonová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:3117010339.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Šimonovej, sudcov JUDr. Štefana Michálika a JUDr. Petra Paludu na neverejnom zasadnutí konanom 29. apríla 2020 v Bratislave, v trestnej veci obvineného C. J. a spol. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c), písm. e) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. i), písm. j) Trestného zákona a iné, o dovolaní obvineného C. J. proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 25. októbra 2018, sp. zn. 2To/93/2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného C. J. sa odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu v Trenčíne zo 14. júna 2018, sp. zn. 4Tk/2/2017, bol obvinený C. J. uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c), písm. e) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. i), písm. j) Trestného zákona, na skutkovom základe tam uvedenom.

Za spáchanú trestnú činnosť bol obvinenému podľa § 172 odsek 2 Tr. zák. s prihliadnutím na § 37 písm. m) Tr. zák., za použitia § 38 ods. 2, ods. 4 a ods. 8 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 13 (trinásť) rokov, na výkon ktorého súd zaradil obvineného podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák. do ústavu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd uložil obvinenému trest prepadnutia vecí, a to 1 kus mobilného telefónu značky Mobilola, strieborno-čiernej farby s obsahom SIM karty nezisteného čísla, 1 kus mobilného telefónu zn. Samsung J5 DUOS tmavošedej farby s obsahom SIM karty pre telefónne číslo XXXX/XXXXXX, 1 kus mobilného telefónu zn. Samsung, nezisteného typu, s poškodeným displejom, mierne doškrabaný, 1 ks mikro SIM karty Telekom č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX-XL, 30 ks zabalených injekčných striekačiek, 1 ks papierovej krabice, v ktorej boli uložené striekačky značky Chirana, 1 ks čiernej ponožky s červeným lemovaním vo vnútri s plastovým vreckom s obsahom

bielohnedej kryštalickej látky 10 x 7cm, 1 ks plastového vrečka s tlakovým uzáverom s obsahom bielo-hnedej kryštalickej látky o rozmere 10x5 cm, ktorých vlastníkom sa v zmysle § 60 ods. 5 Tr. zák. stal štát.

Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. súd obvinenému zároveň uložil ochranný dohľad podľa § 78 ods. 1 Tr. zák. na 2 (dva) roky.

Proti tomuto rozsudku podali obvinení C. J., S. N. a S. H. v zákonom stanovenej lehote odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Trenčíne uznesením z 25. októbra 2018, sp. zn. 2To/93/2018, tak, že ich zamietol ako nedôvodné.

Proti vyššie uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podal obvinený C. J. v zákonnej lehote dovolanie prostredníctvom svojho obhajcu z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) a g) Tr. por. V podanom dovolaní v súvislosti s dovolacím dôvodom uvedeným § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. poukázal na neprípustný zásah polície do skutkového deja. Zdôraznil, že konanie štátu sa nesmie v trestnom konaní za žiadnych okolností stať súčasťou skutkového deja, nesmie existovať žiadny podiel štátu na konaní obvineného, ktorého dôsledkom je právna kvalifikácia takéhoto konania. Vyjadril presvedčenie, že dôkazy vykonané v trestnom konaní potvrdzujú, že iniciatíva v otázke objednávaní konkrétneho množstva drogy vyšla vždy od agenta polície. Podľa obvineného, išlo o svojvoľnú požiadavku polície ovplyvňujúcu priamo právnu kvalifikáciu skutku. Navyše zdôraznil, že agent podnecoval obvineného na opakované páchanie trestného činu vo väčšom rozsahu aj tým, že prevody uskutočňoval za neúmerne vysokú cenu drogy. Akceptácia takmer dvojnásobnej ceny agentom než je cena bežná na trhu (50 eur za 1 gram) a je nepochybne skutočnosťou, ktorá má priamy dopad na rozhodovanie sa obvineného a nie je nepochopiteľné, že mal snahu zohnať agentovi čo najväčšie množstvo drogy za tak výhodnú cenu. V tejto súvislosti poukázal obvinený na stanovisko trestného kolégia Najvyššieho súdu Českej republiky Tpjn 301/2014 zo dňa 25. septembra 2014. Je toho názoru, že pokiaľ nie je zodpovedaná otázka ohľadom rozsahu trestnej činnosti polície, nie je možné legitimizovať prevody. Výtýkal prvostupňovému súdu, že sa nezaoberal zásadnými otázkami, nakoľko dokazovaním sa podľa obvineného nezistil legitímny cieľ, ktorý mali orgány činné v trestnom konaní sledovať opakovaním prevodov. Uvedené považuje za zásadnú otázku pre posúdenie zákonnosti aktivity polície smerujúcej k zvyšovaniu množstva metamfetamínu zabezpečeného pre účely trestného konania.

Naplnenie dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. považuje obvinený tiež v tom, že nekontrolované opakovanie predstieraných prevodov, bez zjavného legitímneho cieľa umožnil samotný prokurátor, keď sa nesprávnym postupom pri vydaní príkazu na predstieraný prevod zbavil možnosti kontroly každého predstieraného prevodu, teda konal v rozpore s § 112 ods. 2 Tr. por. Dôvodil, že v danej veci bolo vykonaných celkom 5 predstieraných prevodov, pričom prokurátor vydal jeden príkaz na predstieraný prevod dňa 16. marca 2016 s uvedenou dobou platnosti od 18. marca 2016 do 2. septembra 2016 s tým, že ho umožnil urobiť aj opakovane, čo je podľa názoru obvineného neprípustné. Zastáva názor, že na takýto zásah do slobody jednotlivca v rozhodovaní, ako je predstieraný prevod, je nevyhnutné mať príkaz na konkrétny predstieraný prevod, čo sa v danej veci nestalo. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť, je použitie dôkazov zabezpečených na základe predstieraných prevodov bez príkazu vzťahujúceho sa na konkrétny predstieraný prevod, podľa obvineného neprípustné.

V súvislosti s dôvodom dovolania uvedenom v § 371 ods. 1 písm. c) a g) Tr. por. obvinený uviedol, že súd neoboznámil na hlavnom pojednávaní časti spisu súvisiacu s činnosťou agenta s výnimkou príkazov, čo je výrazným zásahom do práva obvineného na obhajobu a jeho práva na spravodlivé súdne konanie. Tieto skutočnosti odôvodňujú záver, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom a zároveň bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu. Ďalej dôvodil, že dokazovanie na hlavnom pojednávaní dňa 5. októbra 2017, kedy bol vypočutý aj agent, nie je možné použiť a je ho potrebné zopakovať, pretože na uvedenom hlavnom pojednávaní nebol prítomný obhajca obvineného S. H.. Nestotožnil sa s argumentáciou odvolacieho súdu, že obvinený S. H. s neprítomnosťou svojho obhajcu výslovne súhlasil, nakoľko to nemá vo

vzťahu k možnosti konania bez obhajcu žiaden význam, a to vzhľadom na § 37 písm. a) Tr. por. Od okamihu hlavného pojednávania vykonávaného v neprítomnosti obhajcu, sú preto aj všetky ďalšie hlavné pojednávania podľa názoru obvineného postihnuté vadou nezákonnosti, vrátane vyhlásenia rozsudku. Uviedol, že vzhľadom na to, že šlo o spoločné konanie, nie je možné oddeliť zákonnosť a nezákonnosť len vo vzťahu k niektorým obvineným, teda len k S. H.

Z uvedených dôvodov navrhol, aby najvyšší súd vyslovil podľa § 386 ods. 1 Tr. por. porušenie zákona v ustanoveniach, o ktoré sa dôvod dovolania opiera, a aby podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil napadnuté rozhodnutie krajského súdu a aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a prikázal Krajskému súdu v Trenčíne, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Krajskej prokuratúry Trenčín podaním z 13. marca 2019, v ktorom uviedol, že prvostupňový súd na hlavnom pojednávaní kontradiktórnym spôsobom vykonal všetky potrebné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Tr. por. Má za to, že prvostupňový súd pri hodnotení vykonaných dôkazov postupoval v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. a vysporiadal sa so všetkými skutkovými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Vychádzajúc zo správne zisteného skutkového stavu Okresný súd Trenčín podľa názoru prokurátora nepochybil ani pri právnom posúdení konania obvineného a rovnako tak pri ukladaní trestu obvinenému, ktorý bol uložený v súlade s ustanovením § 34 Tr. zák.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod namietaný obvineným, že príkaz na predstieraný prevod vydaný prokurátorom mal byť určený iba na konkrétny jeden prevod, prokurátor uviedol, že vymedzenie príkazu na predstieraný prevod časovým obdobím je plne v súlade s plnením úlohy agenta a je na činnosť agenta viazaný, keď agent pôsobil v určitom časovom období v zmysle príkazu na použitie agenta, počas ktorého kupoval od obvineného opakovane metamfetamín, pričom sám obvinený sa agentovi chválil, že nemá problém zabezpečiť aj väčšie množstvo pervitínu a sám mu iniciatívne ponúkal, že vie zohnať aj kokaín vysokej kvality.

Vo vzťahu k námietke obvineného, že agent sa dopustil provokácie, pričom jeho požiadavky mali vplyv na rozsah a kvalifikáciu skutku, prokurátor zdôraznil, že podstatné pre použitie agenta je, že konanie agenta musí byť v súlade s účelom Trestného poriadku a musí byť úmerné protiprávnosti konania na odhaľovaní, zisťovaní, alebo usvedčovaní, ktorého sa zúčastňuje. Policajnou provokáciou je potrebné rozumieť zámerné, aktívne podnecovanie alebo navádzanie na páchanie trestnej činnosti vedené snahou, aby osoba, ktorá by inak protiprávne nekonala, spáchala trestný čin. Skutočnosť, že agent prejavuje záujem o kúpu drogy, že sa s obvineným viackrát stretne, pýta určité množstvo drogy, zisťuje predajnú cenu drogy, nie je navádzaním na spáchanie trestnej činnosti, ani nezákonnou a aktívnou provokáciou. Samotný obvinený okrem vyššie uvedeného uviedol agentovi, že keď bude brať viac, bude cena nižšia. Uviedol, že v aktivite agenta sa realizovala „skrytá reakcia polície“ ako činnosť zameraná na snahu orgánov činných v trestnom konaní zistiť rozsah páchanej trestnej činnosti a odhaliť a usvedčiť jej páchatel'ov.

Čo sa týka ostatného dovolacieho dôvodu a síce porušenia práva na obhajobu spočívajúce v tom, že obhajca obvineného S. H., JUDr. Ján Legerský, sa na hlavnom pojednávaní 05. októbra 2017 nezúčastnil výsluchu agenta, prokurátor uviedol, že obvinený S. H. s neprítomnosťou svojho obhajcu, JUDr. Jána Legerského, výlučne na začiatku hlavného pojednávania výslovne súhlasil (svoju vôľu prejavil jednoznačným spôsobom už na predchádzajúcom hlavnom pojednávaní), išlo pritom o vykonanie časti dôkazu, ktorý sa netýkal obvineného S. H. a pritom obhajca JUDr. Ján Legerský sa v priebehu hlavného pojednávania, ešte v čase prebiehajúcej výpovede agenta dostavil a v prípade, ak by nastala potreba na zabezpečenie práv na obhajobu aj u jeho klienta - obvineného S. H., po ukončení výsluchu agenta mal možnosť dať mu prípadné otázky, čo však vzhľadom k tomu, že agent vypovedal výlučne k osobe obvineného C. J., obhajca JUDr. Legerský nevyužil. Na záver považoval za potrebné uviesť, že ani samotný obvinený S. H., ani jeho obhajca,

uvedenú skutočnosť ako dôvod nimi podaného odvolania neuvádzali. Obvinený C. J. mal oboch zvolených obhajcov počas výsluchu agenta prítomných na hlavnom pojednávaní, teda sa nejedná v žiadnom prípade porušenie práva na obhajobu obvineného.

Na záver považoval prokurátor za potrebné uviesť, že skutočnosti namietané obhajcom obvineného, označené ako dovolacie dôvody, už boli predmetom rozhodovania súdu prvého stupňa, pričom Okresný súd Trenčín sa s uvedenými okolnosťami podrobne na strane 54 až 55 rozsudku, sp. zn. 4Tk/2/2017, zo dňa 14. júna 2018 zaoberal a vysporiadal a rovnako tak boli predmetom preskúmania a rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne v konaní pod sp. zn. 2To/93/2018, pričom s odôvodneniami oboch rozhodnutí súdov sa v plnom rozsahu stotožňuje.

Je toho názoru, že vzhľadom k hore uvedenému v predmetnej trestnej veci neboli zistené dovolacie dôvody v zmysle § 371 odsek 1 písmeno c) písmeno g) Trestného poriadku tak, ako ich uvádza podávateľ dovolania. Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam navrhol, aby dovolací súd podľa § 382 písmeno c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí odmietol dovolanie obvineného C. J., podané prostredníctvom obhajcu JUDr. Juraja Gavalca nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že toto bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.], oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por. a § 373 ods. 1 Tr. por.], v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1, veta prvá Tr. por., keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie obvineného je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. [§ 382 písm. c) Tr. por.].

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Podľa § 385 ods. 1 Tr. por., dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených pochybení, pričom má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania musia byť preto obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Z inštitútu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku je zrejmé, že trestné konanie je v zásade dvojinštančné a Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o dovolaní obvineného je viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili sudy nižšej inštancie. Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že dovolanie nie je teda prostriedkom určeným na revíziu, či nápravu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa.

V zmysle konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky právo na obhajobu podľa dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. znamená vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov

činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného charakteristické pre to, ktoré štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby, pri vykonávaní procesných úkonov bez prítomnosti obhajcu a pod.

Rovnako nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. decembra 2009, sp. zn. 2 Tdo 45/2009, uverejnené pod č. 7 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky).

V posudzovanej veci naplnenie tohto dovolacieho dôvodu považoval obvinený C. J. v tom, že s výnimkou príkazov na použitie agenta, nebol oboznámený celý spisový materiál týkajúci sa použitia agenta na hlavnom pojednávaní a výsluch agenta na hlavnom pojednávaní bol vykonaný bez prítomnosti obhajcu spoluobvineného S. H. v rozpore s § 37 písm. a) Tr. por. V prvom rade treba uviesť, že dovolanie obvineného obsahovo zodpovedá jeho skoršej obhajobe, pričom súd prvého stupňa aj krajský súd sa dostatočným vyčerpávajúcim spôsobom vysporiadal s uvedenými námietkami obvineného a v tomto smere sa najvyšší súd stotožňuje s odôvodnením uvedeným v rozhodnutí oboch súdov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil z obsahu spisového materiálu, že v posudzovanej trestnej veci mal obvinený v konaní pred súdom možnosť navrhovať, predkladať a obstarávať dôkazy slúžiace na ich obhajobu. Taktiež všetky ostatné práva, ktoré sú vyjadrením práva na obhajobu a podmienky na spoľahlivé zistenie objektívnej pravdy boli v predmetnej veci riadne zabezpečené. Obvinený mal právo zvoliť si obhajcu, resp. obhajcov, a to aj využil, keďže bol zastúpený viacerými obhajcami - v prípravnom konaní JUDr. Annou Kubovičovou a JUDr. Jurajom Gavalcom a v konaní pred súdom JUDr. Jaromírom Šumom a JUDr. Jurajom Gavalcom. Zároveň mal obvinený právo požadovať, aby bol vypočúvaný za ich účasti, radiť sa s nimi počas úkonov vykonávaných orgánmi činnými v trestnom konaní alebo súdom, ako aj žiadať, aby sa obhajca, resp. obhajcovia zúčastnili na iných úkonoch prípravného konania, nakoľko povinnosťou obhajcu je najmä poskytovať obvinenému potrebnú právnu pomoc, na obhajovanie jeho záujmov účelne využívať prostriedky a spôsoby obhajoby uvedené v zákone.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že obvineným uplatňovaný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. neobstojí.

V súvislosti s dovolacím dôvodom uvedeným v § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. obvinený namietal neprípustný zásah polície do skutkového deja, konkrétne iniciatívne konanie agenta vo veci, ďalej skutočnosť, že vo veci bolo vykonaných celkom 5 predstieraných prevodov, napriek tomu, že prokurátor vydal iba jeden príkaz na predstieraný prevod, v ktorej stanovil dobu, počas ktorej umožnil vykonať predstieraný prevod opakovane.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. Dovolací dôvod podľa tohto ustanovenia možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď sa vydané rozhodnutie opiera o dôkazy, ktoré neboli na hlavnom

pojednávani vykonané zákonným spôsobom. Nemožno ním napadnúť spôsob hodnotenia dôkazu súdom. Nesprávne hodnotenie dôkazu možno napraviť v odvolacom konaní, nie však v konaní o dovolaní.

K dovolateľom označenému dovolaciemu dôvodu najvyšší súd na úvod uvádza, že za nezákonnosť vykonania dôkazu nemožno považovať hodnotenie dôkazov zo strany súdu v rozpore s predstavami obvineného. Najvyšší súd zdôrazňuje, že je v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov, aby súd rozhodol, ktoré dôkazy na zistenie skutkového stavu, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, vykoná, bez ohľadu na to, ktorá zo strán konania ich navrhla. Zásada voľného hodnotenia dôkazov, vybudovaná na vnútornom presvedčení orgánov činných v trestnom konaní, znamená teda myšlienkovú činnosť, ktorá vytvára pre súd možnosť dostatočného priestoru v rámci vlastnej úvahy k tomu, aby sám určil rozsah dokazovania, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutiu.

V posudzovanom prípade s ohľadom na obsah vykonaného dokazovania správne súdy dospeli k záveru, že spáchanie stíhaných skutkov bolo obvinenému preukázané, pričom s vykonanými dôkazmi sa vysporiadali jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach. Súd prvého stupňa vyhodnotil ich obsah a zároveň odôvodnil, ktoré skutočnosti vzal vo vzťahu k obvineným popieranej trestnej činnosti za preukázané. Odvolací súd v rámci svojho prieskumu nemal ku skutkovým záverom súdu prvého stupňa žiadne výhrady a na ním zistený skutkový stav pri rozhodovaní o riadnom opravnom prostriedku obvineného naviazal, pričom svoje úvahy v tomto smere riadne odôvodnil.

V súvislosti s obvineným namietaným neprípustným zásahom agenta do skutkového deja je potrebné uviesť, že pod policajnou provokáciou treba rozumieť zámerné, aktívne podnecovanie alebo navádzanie, či iné iniciovanie spáchania trestnej činnosti vedené snahou, aby osoba, ktorá by inak protiprávne nekonala, spáchala trestný čin. Skrytou aktivitou polície je činnosť zameraná na zistenie skutočností dôležitých pre trestné konanie, odhalenie páchatel'a trestného činu, zabezpečenie dôkazov o jeho trestnoprávne postihnuteľnom konaní, zabránenie mu v jeho pokračovaní a na minimalizáciu spôsobených škôd. Kľúčovú odlišnosť skrytej aktivity polície od policajnej provokácie charakterizuje skutočnosť, že polícia neinicuje, t. j. neovplyvňuje u osoby vôľu spáchať trestný čin, ale takýmto zámerom vytvára u nej podmienky na dokonanie trestného činu, ktoré však nesmú byť výnimočné, ale objektívne možné, v danej situácii obvyklé a musia nastať až s časovým odstupom potom, čo sa páchatel' rozhodol spáchať trestný čin a preukázateľne urobil kroky k jeho spáchaniu (rozsudok najvyššieho súdu z 18. októbra 2012, sp. zn. 5 To 6/2012, uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 52, ročník 2014). Policajnou provokáciou je situácia, keď agent ako člen bezpečnostných zložiek alebo osoba jedajúca na základe ich pokynov, sa neobmedzí na čisto pasívne vyšetrovanie trestnej činnosti, ale za účelom obstarania dôkazov potrebných k zahájeniu trestného stíhania vyvinie taký vplyv, že dotyčnú osobu podnieti k spáchaniu trestného činu, ku ktorému by inak nebolo došlo (rozhodnutie ESĽP vo veci Ramanauskas vs. Litva zo dňa 5. februára 2008, č. 74420/01).

Podľa § 117 ods. 2 Tr. por., konanie agenta musí byť v súlade s účelom tohto zákona a musí byť úmerné protiprávnosti konania, na odhaľovaní, zisťovaní alebo usvedčovaní ktorého sa zúčastňuje. Agent nesmie iniciatívne navádzať na spáchanie trestného činu; to neplatí, ak ide o korupciu verejného činiteľa alebo zahraničného verejného činiteľa a zistené skutočnosti nasvedčujú, že páchatel' by spáchal taký trestný čin aj vtedy, ak by príkaz na použitie agenta nebol vydaný. Vychádzajúc z uvedeného je zrejmé, že na splnenie účelu použitia agenta v zmysle § 117 ods. 1 Tr. por. je nevyhnutné, aby tento konal v súlade s účelom Trestného poriadku, úmerne protiprávnosti konania, pričom nesmie ísť o agenta - provokatéra.

Z predloženého spisového materiálu vyplýva, že k použitiu agenta došlo až po tom, čo orgány činné v trestnom konaní disponovali informáciami k drogovej trestnej činnosti viacerých záujmových osôb vrátane obvineného. Dovolací súd má za to, že v posudzovanom prípade orgány činné v trestnom konaní za účelom odhalenia páchatel'a trestnej činnosti a zabezpečenia dôkazov o jeho trestnoprávne postihnuteľnom správaní len vytvorili podmienky, ktoré boli v danom prípade obvyklé, pričom tieto

nastali až po tom, čo si obvinený preukázateľne osvojil úmysel trestný čin spáchať (keďže v zmysle výpovede svedka K. D. - agenta z hlavného pojednávania to bol práve obvinený C. J., ktorý svedka najprv oslovil s návrhom na prevzatie vzorku 5 kubíkov bieleho kryštálického prášku). Skutočnosť, že agent prejavuje záujem o kúpu bieleho kryštálického prášku, že sa s obvineným viackrát stretne, nie je navádzaním na spáchanie trestnej činnosti, ani nezákonnou a aktívnou provokáciou.

V posudzovanom prípade teda bez akýchkoľvek pochybností išlo o tzv. skrytú reakciu polície. Ani z výpovede agenta K. D. nevyplývajú žiadne náznaky policajnej provokácie - agent na obvineného nenaliehal, aby mu predal väčšie množstvo drogy, než na akom sa dohodli, agent nevyvíjal na obvineného nátlak pri žiadosti o omamné látky, obvinený tiež niekedy kontaktoval svedka ako prvý. Navyše okrem metamfetamínu obvinený C. J. pri stretnutí so svedkom agentom spomenul, že by vedel zohnať aj kokaín, rovnako vedel zabezpečiť aj väčšie množstvo metamfetamínu.

V súvislosti s námietkou obvineného týkajúcej sa príkazu na predstieraný prevod vydaný prokurátorom, ktorý mal byť podľa presvedčenia obvineného určený iba na jeden konkrétny prevod, najvyšší súd uvádza, že uvedená námietka obvineného je irelevantná, nakoľko príkaz na predstieraný prevod je vymedzený časovým obdobím, v ktorom pôsobil agent a ktorý bol na jeho činnosť viazaný. V prejednávanej veci bol príkaz na predstieraný prevod vydaný v súlade s § 112 ods. 2 Tr. por.

S poukazom na uvedené je zrejmé, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. v predmetnej veci naplnený nebol.

Na základe vyššie uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené v enunciiate tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.